

Jak Rákosníček předjížděl Velký vůz a co z toho bylo

Jednou takhle navečer seděl skřítek na hrázi, držel černou hodinku a bylo mu svátečně. Jenomže do té pěkné chvíly se najednou shora ozvalo tiché zanaříkání, jako kdyby na obloze někdo plakal. A také hvězdy, které se ukazovaly na hladině rybníka, začaly blikat a byly celé rozklepané.

„To jsou mi věci,“ kroutil hlavou Rákosníček, „tohle vypadá jako nějaký

nebeský vozíček s lampiony, ale porouchaný, protože nejezdí. A to se ovšem musí neprodleně, ale opravdu neprodleně napravit.“

Hned se také začal chystat k cestě na oblohu. Vybral si k tomu ten největší rákosový květ, který vypadal tak trochu jako doutník, trochu jako raketa. Jen co si ho osedlal, už se sháněl po bludičce Julii, aby mu svým plamínkem tu rachejtli zapálila, a tím pádem odpálila. Sotva se bludička s tím svým světýlkem objevila, začal skřítek se startem.

„Haló, haló,“ vykřikoval do všech stran, „tady je rachomejtle Matylida jedna, jak mě slyšíte?“ Slyšet ho bylo široko daleko, a proto Rákosníček pokračoval. „Nuže, Julinko, zážeh.“ A hned začal s odpočítáváním. „Deset, devět, moc, málo, dva, jedna, teď!“

Za rákosem se jen začmoudilo, objevil se obláček kouře a rachejtle i se skřítkem byla rázem tatam, tedy spíš tam, kde Rákosníček chtěl být.

Přistál nachlup přesně vedle toho nebeského vozíčku, jenomže takhle zblízka se ukázalo, že je to pořádný Velký vůz a s pořádnou poruchou. Hned vedle stála panenka Lampářka, která na nebi rozsvěcuje hvězdy, ale místo toho natahovala moldánky.

„Tak už přestaň brečet, ty Lampářko nebeská, teď je tady Rákosníček, služby a opravy všeho druhu,“ chlácholil ji skřítek, „to budeš koukat, jak si s tím hravě poradím. Ono to bude jen tak to... možná že vyběhaný ten... no třeba škrticí hřídélík. Nebo to může být něco úplně jiného.“

Když tohle povídal, tvářil se, jako když se vyzná. Klepl semhle, klepl tamhle, tohle utáhl, tamhle povolil, ale ono pořád nic.

„Nejezdí to, nejezdí,“ bručel si pro sebe Rákosníček, „tahle rachotina asi opravdu patří do starého železa. Ledaže bych,“ zasvítily mu najednou oči, „ledaže bych sem přidal tu svoji doutníkovou rachejtli.“

Než stačila nebeská panenka třikrát zamrkat a jednou zakroutit hlavou, předělal skřítek Velký vůz na raketový.

„Račte nasedat, hvězdoočko, začne zkušební jízda,“ pobízel panenku Lampárku, „a pěkně se držet, protože za chvíli pojedeme na tryskový pohon.“

Po nebeských pláních uháněli s větrem o závod, ale Rákosníčkovi to bylo pořád málo. Ze samého furiantství bral zatačky po dvou kolech, do obláčků najížděl takovou rychlostí, že je rozháněl do všech stran, a nakonec si to namířil rovnou na Mléčnou dráhu. Jenomže tam dostal smyk a narazil do kulatého Měsíce takovou silou, že ho promáčkl na tenoučký srpeček. Velký vůz také nedopadl nejlépe, a Rákosníček měl co dělat, aby napravil všechno to, co pokazil. Ale potom už ho ta hvězdná panenka k řízení nepustila a odjela sama, pěkně polehoučku, jako když vánek vane, a ne jako když se vichřice žene.

„Tak abys věděla,“ volal za ní Rákosníček, „mě už ten tvůj kočár stejně

nebaví. Když budu chtít, postavím si něco lepšího, a hlavně kosmicky rychlejšího.“

Pak už to šlo ráz na ráz. Jednu hvězdičku dal sem, druhou tam, třetí nahoru, čtvrtou dolů, mezi ně přišrouboval rachejtli, která při srážce s Měsícem vypadla z Velkého vozu, a najednou tady stálo něco jako hvězdolet, ale spíš hvězdokoloběžka. Skřítek ji nejdřív opatrně vyzkoušel, a když se přesvědčil, že ta rychloběžka skutečně rychle běží, nebylo s ním už zase k vydržení. Rozjel se po nebi takovou rychlostí, že za ním zůstávala ohnivá čára, jako by tu proletěla nějaká kometa. Když dohonil panenku Lampárku a její Velký vůz, začal se znovu vytahovat.

„Předjedu tě, předjedu,“ poškleboval se a dělal přitom na hvězdočku dokonce dlouhý nos. Jenomže to se mu nevyplatilo. Sotva koloběžka ucítila, že ji Rakosníček nedrží, vyrazila jako splašená a skřítek se za ní nestačil ani ohlédnout.

A tak hvězdoběžka uháněla někam nahoru do oblačných výšek, zatímco skřítek kotrmelcoval volným pádem rovnou do rybníka Brčálníka. Nakonec všechno dobře dopadlo, i s Rakosníčkem.

A kdybyste náhodou chtěli vědět, jak to dopadlo s tou nebeskou holčičkou a jejím vozem, podívejte se večer na oblohu. Najdete tam sedm jasných hvězd. Že se jmenují Velký vůz, ví každý, ale proč jezdí po nebi tak pomalu, víte jenom vy a skřítek Rakosníček.

